

BIBLICKÉ ÚKOLY

pro 4. čtvrtletí 1934

Největší dar Boží

Úvahy o 1 Korint. 13

Dary třinácté soboly jsou pro
Filipiny a stály Malajské

Biblické úkoly. • Pomůcka ke studování Bible. • Vychází čtyřikrát
v roce. • Předplatné Kč 9.— ročně. • Vlastním nákladem vydává
ADVENTNÍ NAKLADATELSTVÍ V BRNĚ-KRÁLOVĚ POLI
Sabbath-School-Lessons bohemian, Fourth Quarter 1934.

Tiskem R. Polák a syn v Brně

Láska a řeč

Důležitost správné řeči

1. Oč prosil žalmista pro svá ústa a své rty? Ž. 141, 3
2. Jakou radu dává Jakub o slyšení a mluvení? Jak. 1, 19
3. Proč je zapotřebí dbáti slov? Mat. 12, 37
4. Co odpověděl Bůh Jobovi a jeho přátelům na jejich umělé, ale svůdné řeči? Job. 38, 1. 2

Trpící Job odmítal výklady a obviňování svých přátel výmluvnou obhajobou svého života a svého postavení k Bohu. Od kapitoly 38 do 41 Bůh srovnává poznání a nicotnou řeč lidskou se svou tvůrčí mocí. V 39. kap. Job pokorně Bohu odpovídá: „Aj, chatrný jsem, což bych odpovídal tobě? Ruku svou kladu na ústa svá“. V 42. kap. odpovídá Pánu: „Protož přiznávám se, že jsem tomu nerozuměl. Divnější jsou ty věci nad mou stížitelnost, aniž jich mohu poznati . . . Toliko jsem slýchal o tobě, nyní pak i oko mé tě vidí. Pročež mrzí mne to a želim toho v prachu a v popele.“ Nic neprospělo Jobovi, že svým přátelům mocně odpovídal; když však pokorně vyznal bláhosť svých slov, dostalo se mu požehnání Božího a společenství i láska jeho přátel byly mu zachovány.

5. Jaký bude výsledek pobožného obcování? 1. Petr. 2, 12

Nikoli vyznání pobožnosti, ale opravdový život výmluvným způsobem svědčí o našem poměru ke Kristu a našim nepřátelům může býti podnětem k velebení Boha.

Zdroj řeči

6. Co osvědčují ti, kteří vysokomyslně mluví? Žalm 12, 5
7. Jak Pán zacházetí bude s těmi, kteří tak mluví? V. 4
8. Co jest zdrojem řeči lidské? Luk. 6, 45.

„Každé rozsáté símě přináší užitek svého druhu. Tak je to i v lidském životě. My všichni bychom měli rozsévatí símě soucitu, opravdové účasti a lásky, neboť budeme sklízeti, co jsme rozsévali.“ (Gleichnisse 83)

Setba rtů, která prýští ze srdce, svědčí buď o Kristu a jeho lásce, anebo o nepříteli a vlastním já. Láska mluví zře-

telněji skutky než slovy, přece však slovo, vycházející ze srdce, ve spojení s lásky plným životem mocně působí k dobrému.

2 Mluva člověka a přírody

9. Jak příroda svědčí o lásce Boží? Ž. 19, 1—3

Celá příroda mlčky vypravuje o svém Stvořiteli. Nebesa nahoře, země dole a voda pod zemí jsou nevystižitelným zjevením jeho tvůrčí moci, jeho ruky a lásky, která všecko nese. Její hlas jest slyšitelným v zdouvajících se vlnách mořských, v tichém větěrku nočním, v šepotání háje, v bouři i klidu, v tajuplném proudění životodárné mízi mohutných stromů v lese i v nejmenší rostlince. Příroda mluvití může hlukem otřásající se země nebo náhlým výbuchem sopečným. Může býti veliký rozdíl mezi povahou zvuku a poselstvím, které lidskému srdci přináší; ale bude v tom vyjádřena láska, která převyšuje lidské chápání, láska oné moci, která jde za hlasem a člověku přinéstí může pomoc i uzdravení.

10. Při jaké příležitosti hleděl Pavel dobře promyšlenými důkazy přiměti lidi ku přijetí Krista? S jakým výsledkem? Skt. 17, 22—32

Řeč apoštolova doléhala většinou k hluchým uším. Přece „jeho působení v Aténách nebylo úplně daremné. Dionyzius, jeden z přednějších měšťanů, a někteří jiní přijali evangelium a spojili se s věřícími.“ (Wirken 192.) Výsledek byl poměrně malý, neboť Ateňané zapoměli uznati lásku Spasitele.

11. K čemu se rozhodl Pavel po této zkušenosti? 1. Kor. 2, 1. 2; Gal. 6, 14

„Když Pavel pozoroval moudrost světa ve světle kříže, dospěl k rozhodnutí: Usoudil jsem nic jiného neuměti . . . nežli Ježíše Krista, a to toho ukřížovaného.“ (Wirken 196)

Pavel učil, že mluvití o učení, málo prospěje věci Páně a poznal, že jenom láska, vyjádřená křížem na Golgátě, mohla získati a změnití srdce lidí.

4 Pravdu mluvití v lásce

12. V jakém duchu máme mluvití veřejně i soukromě? Eiež. 4, 15a

13. Proč věřící mohou věřití učením Kristovým? Jan 14, 10, 11

„Pro skutky věřte mi.“ Život Kristův, jeho skutky milosrdenství a lásky pro lidstvo samy v sobě byly důkazem, který mluvil zřejměji nežli slova.

14. Čím byla provázena učení Ježíšova a jak jeho láska byla ukázána? Sledujice tento příklad, co bychom měli činit? 1. Jan. 3, 16

15. Na jaký rozdíl mezi řečí a láskou poukazuje apoštol? 1. Kor. 13, 1

Naše řeč může se lidem zdáti plynná a působiti na ně, i modlitby mohou mocně působiti na posluchače; ale nemáme-li v srdci lásku Boží, nedojdou k trůnu Božímu. Výmluvnost při kázání nebo v soukromém životě nic neprospívá, není-li v nás láskyplný Duch Kristův, jenž dává slova.

„Modlitby mnohých jsou suchopárné, ač mistrné. Modlí se k lidem a nikoli k Bohu. Kdyby se modlili k Bohu a opravdu rozuměli, co činí, zhrozili by se své smělosti, neboť v modlitbě mají přednášku k Bohu, jako kdyby Stvořitel vesmíru potřeboval zvláštního poučení o všeobecných otázkách stran událostí v tomto světě. Takové modlitby jsou jenom mědi zvučící nebo zvoncem znějícím.“ (Test. II. 581)

2. úkol — 13. října 1934 — Z. s. 17.17

Láska a dar proroctví

Původ daru proročkého

1. Od koho jest dar proročský? 4. Mojž. 12, 6

2. Kdo mluví skrze nástroje lidské? 2. Mojž. 4, 11, 12

3. Jak Pán oznamoval svou vůli prorokům? Jak mluvil s Mojžišem? 4. Mojž. 12, 6—8

4. Podle čeho lze poznati, že Hospodin někoho vyvolil za proroka? Jer. 28, 9; 4. Mojž. 16, 28—32. Viz též Izai. 8, 19, 20; Mat. 7, 16; 1. Jan. 4, 1—1; 5. Mojž. 13, 1—4

V době putování Izraele po poušti byl Mojžiš ústy Božími neboli prorokem. Když Chóre, Dátan a Abiron se vzbouřili, bylo o tom pochybováno. Mojžiš uposlechnuv poučení s nebe, přijal vybidnutí a podle slova Božího určil, jaká zkouška

má se státi. „Zraky celého Izraele obráceny byly na Mojžíše, když tu stáli a s hrůzou očekávali, co se stane. Když přestal mluvit, rozstoupila se země a vzbouřenci se vším, co měli, za živa sestoupili do hrobu; i zahynuli z prostředku shromáždění. Lid utíkal, jelikož sám cítil se odsouzen z účasti v hříchu.“ (Patr. a pror. 402)

Proroctví bez lásky nemá ceny

5. Jaká zkušenost svědčí, že slovo prorokovo nepodléhá přání proroka? 4. Mojž. 23, 5

„Zklamán ve svém očekávání bohatství a cti, zaniknuvšími s králem a vědomím, že si přivodí nelibost Boží, vrátil se Balám od svého vlastního poslání. Když přišel domů, odstoupila od něho ovládající jej moc Boží a zvítězila lakota, která před tím držána byla na úzdě. Byl hotov chopiti se jakéhokoli prostředku, aby získal slíbené odměny od Baláka. Balám věděl, že blaho Izraele záviselo na jeho poslušnosti k Bohu, a že nebylo jiné cesty, jak přivoditi jejich záhubu, nežli svěsti je k hříchu. Rozhodl se tedy přizeň Balákovu získati tím, že Moábské poučil, co by měli činiti, aby na Izraele uvedli zlořečenství . . .

„Balám zahynul v boji Izraelských proti Madiánským. Tušil, že konec jeho jest blízký, když zvolal: „Ó bych umřel smrtí upřímných a poslední věci mé ó by byly jako jeho!“ Nezvolil si však život upřímných a proto mu byl dán úděl nepřátelů Božích.“ (Patr. a pror. 454. 455)

V ý z n a m p r o r o c t v í v c í r k v ě

6. Jaký význam má proroctví pro církve podle úmyslu Božího? Amos 3, 7

Bůh zjevuje svým služebníkům věci budoucí. Pokud je to k dobru jeho dítek, aby poznali jeho úmysly, nezadržuje jim žádného poznání. „Nikdo z lidí nemůže vystihnouti Boha. Nikdo se nepokoušej smělou rukou odsunouti závoj, který halí jeho velebnost. Jak nevyzpytatelní jsou soudové jeho a nevystižitelné cesty jeho! Je to důkazem jeho milosti, že skrývá svou moc; neboť odsunouti závoj jeho božské přítomnosti, znamená smrt. Žádná mysl smrtelníkova nemůže proniknouti tajemství, které obkličuje místo a působení Všemohoucího. Můžeme pochopiti jenom to, co On uznal za dobré

zjevíti. Rozum (člověka) uznati musí moc, která ho převyšuje. Srdce i rozum skloniti se musí před velikým „Jsem“. (Test. VIII. 285)

7. Jak udílí Bůh dar prorocký? 2. Petr. 1, 21

8. S kým jsou tajemství Páně? Přís. 3, 32; Mat. 13, 11. 35

Snaž se porozuměti tajemstvím

9. Jakému tajemství rozumějí svatí? Kol. 1, 25—27

Tajemství, které jest zjeveno každému věřícímu, jest „Kristus ve vás, ta naděje slávy“. Je-li toto tajemství poznáno, stane se Kristus skutečností tomu, kdo je poznal.

„Důvěřujeme-li cele Bohu, spoléháme-li se na zásluhy Ježíšovy jako na Spasitele, který odpouští hříchy, dostane se nám všeliké pomoci, po které toužíme. Nikdo nehleď sám na sebe, jako by měl moc, vykoupiti sám sebe. Kristus umřel za nás, jelikož jsme byli bezmocní tak učiniti. V Něm jest naše naděje, ospravedlnění i spravedlnost.“ (Patr. 434)

„Náležíme-li Kristu, budeme nejraději přemýšleti o Něm. Rádi o Něm budeme mluvíti a mluvíce o jeho lásce, naše srdce bude proměněno. Hledíce na vznešenost jeho povahy, budeme „v týž obraz proměněni od slávy v slávu.“ (Des. of Ages 83)

10. Co radí Šalomoun mládeži? Přís. 2, 1. 2

„Poznání Boha a Ježíše Krista, které se zjevuje v povaze, převyšuje všecko, co v nebi i na zemi pokládáno jest za veliké. Je to nejvyšší vzdělání. Je to klíč, který otvírá brány nebeského města.“ (Fußspuren 465)

11. Jak máme usilovati, abychom rozuměli slovu Božímu? V. 3—6

12. Kde lze nalézt moudrost a poznání? Kol. 2, 3

13. Komu bývá moudrost dána? Jakou zkušenost učiní ten, v němž přebývá slovo Boží? Kol. 3, 10. 16

„Bůh jest ochoten svým služebníkům propůjčiti všecku sílu, kterou potřebují a dáti jim moudrost, jak toho rozličné potřeby vyžadují. Ti, kteří Mu důvěřují, shledají, že jim bude dáno nad jejich očekávání.“ (Wirken 194)

14. Co bude nad všecku moudrost a nad všeliké poznání?

1. Kor. 13, 2

Víra a láska

Víra pro křesťana žádoucná

1. Co Písmo praví o víře? Žid. 11, 1

Věřiti znamená důvěřovati Bohu, věděti, že nás miluje a ví, co jest pro nás nejlepší. Proto nám víra nedopouští voliti cestu naší vlastní, nýbrž Boží a místo naší nevědomyosti přijímá jeho moudrost, místo naší hříšnosti jeho spravedlnost. Naš život, my sami náležíme Jemu, ale víra uznává toto vlastnické právo a jest účastna jeho požehnání. Pravda, upřímnost a čistota jsou nám představeny jako tajemství úspěchu života; vírou stáváme se jejich vlastníky. Každá pohnutka dobrá, každé úsilí opravdové jest darem Božím; víra přijímá od Boha život, který může způsobiti pravý vzrůst a pravou činnost!“ (Diener 230)

2. Jaký příklad víry dává nám apoštol Pavel? 2. Kor. 4, 8. 9. 16—18

3. Jaké zaslíbení jest dáno tomu, kdo u víře spoléhá na Boha? Izai. 26, 3

4. Co musí provázeti pravou vírou? Ž. 78, 7; Jak. 2, 21. 22

„Izraelští nepoznali, že jejich víra byla jenom vyznání ústy, které nemělo síly. Zákon Boží, uložený v truhle smlouvy, byl také znamením jeho přítomnosti; oni však pohrdali jeho příkázáními, nedbali jeho požadavků a zapudili od sebe Ducha Páně. Když lid poslouchal svatá příkázání, Pán byl s nimi a působil pro ně svou nekonečnou mocí; když však pohlíželi na truhlu smlouvy a nespojili ji s Pánem, aniž zjevenou vůli jeho uctili poslušností jeho zákona, nemohla jim nic více prospěti než obyčejná truhla. Pohlíželi na truhlu jako pohanští národové na své modly, jako by sama v sobě měla sílu a spasení. Oni přestupovali zákon, který v ní byl; a právě toto jejich uctívání truhly smlouvy vedlo je k zevní tvárnosti, pokrytství a modlářství. Jejich hříchy odloučily je od Boha a On jim nemohl dáti vítězství, dokud by nelitovali a nezanechali své bezbožnosti.“ (Patr. a pror. 590)

Ovoce víry

5. Jak přichází pokoj do srdce lidského? Řim. 5, 1; Izai.

32, 17 *akce nám 1. Ježíš*

„Hřích zničil náš pokoj. Pokud vlastní já není poddáno, nemůžeme nalézt pokoj. Pánovité vášně srdce žádná moc lidská nemůže spoutati. Jsme zde tak bezmocní jako učedníci na rozbouřeném moři. Avšak ten, který utišil vlny Galilejské, mluvil každé duši slova pokoje. Ale ať jakkoli bouře zuří, záchranu dojdou ti, kteří k Ježíši volají: „Pomoz, Pane!“ Jeho milost, která duši smiřuje s Bohem, tiší každé rozbouření lidských vášní a v jeho lásce nalézá srdce pokoj.“ (Des. of Ages 336)

6. Na čem je založena pravá víra? 1. Kor. 2, 5 *na slově 13*

7. Jak se nám dostává víry? Etez. 2, 8 *světlo 20. list*

8. Čím věřící nemá se provinit? Jak. 2, 1

To znamená nečiniti rozdílů mezi bohatým a chudým, jak vysvítá z dalších veršů.

9. Kdo jest požehnan? S čím je srovnán? Jer. 17, 7. 8

„Až přijde doba zkoušky, budou zjeveni ti, kteří slovo Boží učinili pravidlem svého života . . . nelze dnes rozeznati záludného vyznavače od opravdového křesťana, ale blízká jest doba, kdy rozdíl bude patrný. Ať se pozvedá odpor, ať pobožnůstkářství a nesnášenlivost opět řádí, ať se rozpoutává pronáledování, ať malomyslní a pokrytci kolísají a odstupují od víry, — pravý křesťan bude státi pevně jako skála, se silnější vírou nadějí než v dobách blaha.“ (Spor 365. 366)

10. Co způsobilo uzdravení jedné velké trpitelky? Mat.

9, 22 *mla*

11. Čeho se může nadíti každý, kdo u víře spoléhá na Boha? 1. Petr. 1, 7. 9

„Bůh zkoušel svůj lid vždycky v ohni soužení. V žáru tavící peci oddělí se trusky od pravého zlata křesťanské povahy. Ježíš přihlíží třibení; On ví, čeho je zapotřebí, aby drahý kov byl vyčištěn, aby vyzařoval paprsky jeho lásky. Zkušováním školí Bůh své služebníky.“ (Patr. 121)

12. Co jest možné věřícímu? Mark. 9, 23

„Věra jest důležitým činitelem vytrvalé modlitby . . .

Pevnou vírou Jákobovou a nezdolnou vytrvalostí Eliášovou můžeme své prosby přinášeti Otci a požadovati všecko, co zaslíbil. Pro vyplnění svého slova dá čest svého trůnu.“ (Prophets and Kings 157, 158)

Vítězství vírou a láskou.

13. Jak může křesťan dosáhnouti vítězství? 1. Jan. 5, 4

„V boji života musíme se utkati s mocemi zlého, které se postavují proti právu. Naše naděje nespočívá na lidech, nýbrž na živém Bohu. S plným ujištěním víry můžeme očekávati, že svou všemocnost spojí s úsilím lidských nástrojů, aby oslavil své jméno. Oděni pancířem jeho spravedlnosti můžeme zvítěziti nad každým nepřítelem.“ (Prophets and Kings 111)

„Pravá víra jest život. Živá víra znamená vzrůst síly a neochvějně důvěry, čímž duši dostává se vítězí síly.“ (Diener d. Ev. 232)

14. Na jaké vítězství poukazoval Pavel na sklonku svého života? 2. Tim. 4, 7, 8

15. Jakými slovy ujistuje Kristus věřícího věčným životem? Jan 11, 25—27

16. Co Spasitel pravil o víře svým učedníkům? Mar. 11, 23

17. Co o tom praví Pavel, aby zdůraznil nutnost lásky? 1. Kor. 13, 2B

4. úkol — 27. října 1934 — Z. s. 16.49

Láska a křesťanská povinnost

1. Jaké naučení Spasitel dal svým učedníkům o dávání?

Mat. 5, 42; 19, 21

„Praktická pomoc bude mnohem účinnější nežli pouhé kázání. Hladovějící máme nasytiti, nahé obléci a kdo jsou bez domova, poskytnouti jim přístřeší. Ano, jsme povoláni činiti více než toto. Potřeby duše mohou býti utišeny jenom láskou Kristovou. Přebývá-li Kristus v nás, budou srdce naše plná božského soucitu; zapečetěné zdroje opravdové, Kristu podobné lásky, budou otevřeny.“ (Gleichnisse 411)

2. Jak učedníci měli se chovati k zemským statkům? Kde byl jejich poklad? Oč měli usilovati? Luk. 12, 33. 34. 31

3. Jaké naučení dostali Izraelští, jelikož chudí měli být stále v zemi? 5. Mojž. 15, 7. 8. 11

„Po návratu z Babylona počínali si bohatí Židé často proti tomuto příkazu. Když chudí byli nuceni vypůjčiti si peníze, aby mohli dáti, co náleželo králi, bohatí jim půjčovali, ale žádali veliké úroky. Protože brali úpisy a zástavy (hypotéky) na pozemky chudých, uvrhli nešťastné dlužníky poněnáhlu do největší bíd. Mnozí byli nuceni své syny a dcery prodati do otroctví, a zdálo se, že není naděje na zlepšení jejich postavení nebo že jejich děti a pozemky budou jim vráceny; neměli jiné vyhlídky nežli stále větší útisk a neustávající bídu a otroctví. Přece však náleželi těmž lidu a byli dětmi téže smlouvy, jako jejich bratří, jimž se dobře vedlo.“ (Prophets and Kings 647)

Naučení, která Bůh dal starému Izraeli, obsahovala zásady pravdy a spravedlnosti, jichž by nynější církev měla dbáti. Kdo miluje Boha, neučiní život svému bratru břemenem. Bude se pokoušeti zbaviti je jejich nesnází, jejich potřeby upokojiti a zmírniti rány, které dopadají na bezmocné a neopatrné.

4. Co mají činit křesťané, kteří mají zemské statky?

1. Tim. 6, 17, 18

5. Jak Izraelští měli se chovati k chudým cizincům?

3. Mojž. 25, 35. 37

6. Jaká zkušenost Izraelitů měla je učiti soucitu k cizincům? 2. Mojž. 23, 9

Kdyby byli Izraelští následovali tohoto naučení a přívětivě se měli k těm, kteří nenáleželi k jejich lidu a náboženství, jejich vliv na okolní národy byl by býval mnohem větší. A kdyby nyní všichni věřící byli pravými zástupci přívětivého, lásky plného a shovívavého Muže z Golgaty, jejich život by mocněji působil a přitahoval lidi ke Kristu.

M í r a a ú m y s l d á v á n í

7. Co očekávatí mohou ti, kdož učedníku Kristovu podali třeba jenom číši vody? Mar. 9, 41

8. V jakém duchu bychom měli dávatí? Koho Bůh miluje? 2, Kor. 9. 6. 7

9. Jak bychom neměli dávat? Co vidí náš Otec nebeský?

Mat. 6, 1—4 *at. 6.*

„Kristus ukázal v čem záleží spravedlnost a Boha označil jako její zdroj. Nyní se obrátil k praktickým povinnostem. Při dávání almužny, modlitbě a postu pravil, že se to nemá díti, aby pozornost byla obrácena na sebe anebo získati chválu. Dej ve vsí upřímnosti k dobru trpících chudých. Při modlitbě buď vaše nitro spojeno s Bohem. Při postu nechoďte se sklopenou hlavou, se srdcem naplněným myšlenkami o vlastním já . . . Kdo se Bohu odevzdává bez výhrady, vykoná ty nejlepší služby. Společenstvím s Bohem budou lidé jeho spolupracovníky, když jako lidé zrcadlití budou jeho povahu.“ (Des. of Ages 312)

10. Jak Spasitel posuzuje láskyplné a přívětivé zacházení s jinými? Mat. 25, 35—40. *mi jste učinily.*

11. Komu se to líbí, když přinášíme oběti a sdílíme s jinými? Žid. 13, 16. *Bohu*

12. Jaký půst oblubuje Bůh při posledním lidu? Izai. 58, 6. 7.

13. Čím nesmí býti nahrazeny časné potřeby trpících?

Jak. 2, 15. 16 *jen jídlo a spánek ale skutky*

„Božská pravda má malý vliv na svět a přece, kdyby v našem životě prakticky byla oceněna, měla by míti vliv veliký. Všude jest vyznáváno náboženství podle jména, ale ono má málo ceny. Můžeme předstírat, že jsme následovníky Kristovými a tvrditi, že věříme každé pravdě, která jest ve slově Božím, ale to našemu bližnímu nic neprospěje, když naše víra nebude uplatněna v našem denním životě. Naše vyznání může sáhati až k nebesům, ale neprospěje to nám ani našim bližním, když nebudeme křesťany. Jeden správný příklad bude světu k většímu užitku než všecko naše vyznání.“ (Gleichnisse 379)

Spravedlnost a láska provázeti musí dávání

14. Komu se má dostati života? Ezech. 18, 5. 7. 9 *skutky*

15. Čím musí býti provázeno naše dávání chudým, aby se to líbilo Pánu? 1. Kor. 13, 3 *skutky*

„Ať iakkoli ubozí jsou lidé od nichž se jiní odvracejí s pohrdáním, přece nejsou tak příliš bídní, aby je Bůh ne-

miloval. Kristus chce, aby k Němu přišli ti, kdo jsou obtíženi starostmi a hořem: On jim chce dát světlo, radost a pokoj, které nikde nemohou nalézt. Ti nejhroší hříšníci jsou předmětem jeho hlubokého soucitu a jeho nejnroucnější lásky. Posílá svého Ducha svatého, aby za nimi šel v lásce a pokusil se přitáhnouti je k sobě." (Gleichnisse 223. 224)

5. úkol — 3. listopadu 1934 — Z. s. 16.37

Láska se snášelivostí a přívětivostí

Snášelivost

1. Co snášel Pavel, aby se osvědčil jako služebník Boží?

2. Kor. 6, 4—6 *trpělivost*

2. V jakém duchu má být slovo Boží zvěstováno ztraceným? 2. Tim. 4, 2 konec *trpělivě a s milostí*

3. Jak věřící mají se vespolek chovati? Čí příkladu tím následují? Kol. 3, 12. 13 *ochotně a s milostí*

„Pěstujte zvyk, dobře mluvit o jiném. Zabývejte se dobrými vlastnostmi těch, s nimiž jste ve styku, a spatřujte co možno nejméně jejich chyb a nedostatků. Jste-li pokoušeni naříkati nad tím, co někdo řekl anebo učinil, pak chvalte něco z života a z povahy této osoby. Buďte vděční. Děkujte Bohu za jeho předivnou lásku, že dal Ježíše Krista, aby za nás umřel. Nikdy se nevyplatí přemýšletí o našem hoři. Bůh nás vybízí, přemýšletí o jeho milosrdenství a nekonečné jeho lásce, abychom byli naplněni vděčností.“ (Diener d. Ev. 415)

4. S čím se má pojití trpělivost a dlouhočekání? Kol. 1, 11

„Jsou-li ti mluvena netrpělivá slova, nikdy neodpovídej v témže duchu. Pamatuj, že „odpověď měkká zkrocuje hněv.“ V mlčení jest skryta předivná moc. Slova, dána v odpověď hněvivému — často ještě způsobem rozčileným — sloužívají jenom k tomu, aby se to ještě zhoršilo. Postavíme-li se proti hněvu mlčelivě, tiše, brzy zmizí. V bouři utrhačných, hanějících slov mějme obrácené zření na slovo Boží.“ (Diener d. Ev. 411. 412)

5. Čeho ovocem jest trpělivost? Gal. 5, 22 *láska*

Dobrotivost

6. Který výrok ukazuje, že člověk není hoden dobrotivosti Páně? Luk. 6, 35 konec
7. Jak se mají k slabým a bloudícím chovati ti, kdož jim slouží? Žid. 5, 1. 2

„Setká-li se pastýř v církvi s odcizením, hořkostí, závistí a žárlivostí, musí býti obezřelý a způsobilý; musí působiti v duchu Kristovu, aby uvedl náležitý pořádek. Jak v kázání tak i v osobní práci musí býti dány dobré výstrahy, hříchy pokárány, nepravost napravena. Lenivé srdce může snad míti námitky proti poselství a služebník Boží může býti nesprávně posuzován a odsuzován. Pak musí pamatovati, že „moudrost, kteráž jest s hůry, nejprve zajisté jest čistotná, potom pokojná, mírná, povolná, plná milosrdenství a ovoce dobrého, bez činění rozdílu a bez pokrytství. Ovoce pak spravedlnosti v pokoji rozsívá se těm, kteříž pokoj působí.“ (Diener 164)

8. Jak se má každý křesťan chovati k bližnímu? Řím. 15, 1. 2. 5
9. Jak bude odměněno milosrdenství a dobrota? Mat. 5, 7
10. Jak se má projevovati naše dobrotivost? Zach. 7, 9. 10
11. Jaké vlastnosti zjevuje žena ctnostná? Přís. 31, 26
12. Jak se máme chovati k chybučím? Či zákon plníme, neseme-li břímě jiných? Gal. 6, 1. 2
13. Čím má býti provázena naše láska k bratřím? 1. Petr. 3, 8

„Přívětivost jest ctnost Ducha. Pracovati na srdcích lidských jest největší dílo, které bylo člověku svěřeno; a kdo chce míti přístup k srdcím, musí dbáti napomenuti: ‚budte milosrdní a přívětiví‘. Láska vykoná to, co nemohou důkazy. Ale rozmrzelost v některé chvíli, jediná odpověď s reptáním, nedostatek křesťanstvé zdvořilosti a přívětivosti v jakékoli malé věci, může býti ztrátou vlivu i přátel.“ (Diener 121)

L á s k a — m o c p u d í c í

14. Čeho jest zapotřebí ku pravé přívětivosti? 2. Petr. 1, 7
15. Co jediné ve styku s jinými svědčí, že tato láska v nás jest? 1. Jan. 3, 17

„Kristus zkouší své následovníky, necháváje mezi nimi bezmocné a chudé, kteří jsou závislí na jejich péči. Láskou

a službou jeho dítkám, pomoci potřebujícím, zkoušíme pravost své lásky k Němu. Zanedbáváme-li je, sami se prohlašujeme za falešné učedníky, kteří jsou cizí Kristu a jeho lásce.“ (Fußspuren 209)

16. Jaký příklad Spasitel dal svou obětí na Golgátě?

Luk. 23, 34 *odpusť jim Otče*

„Syn Boží sám jest velikým prostředníkem hříšníků. On, který zaplatil výkupné za jejich vykoupení, zná cenu lidské duše. S ošklivostí k hříchu, jaká může býti jenom v povaze neposkvrněné, zjevil Kristus lásku k hříšníkovi, jakou může vymysliti jenom nekonečná dobrota. Ve smrtelných úzkostech na kříži, sám obtížen hroznou tíhou hříchů celého světa, prosil za ty, kteří se Mu posmívali a Jej ukřižovali: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“ (Patr. 132)

K těmž odpuštění hotov byl Štěpán; když jej nepřátelé kamenovali, zvolal: „Pane, nepočítej jim toho hříchu.“ Následovníci Kristovi musí býti ovládáni duchem lásky shovívavosti. V životě křesťanově není dovolena pomsta ani odvěta za hněv — nýbrž jenom soucitnost, přívětivost a shovívavost.

17. Kdy jest odevzdání se křesťana dokonalé a Bohu milé? 1. Kor. 13, 3. 4. *1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.*

Jest možné trpěti i zemřítí, aniž bychom reptali a přece můžeme zůstatí daleko za ideálem Božím a Spasitelovým. Můžeme všechno dáti, takže tělo i duše chřádně, a přece hořce nenáviděti ty, kteří jsou vinni naším utrpením; proto nám všechno nic neprospěje, neboť jenom kdo miluje, Kristu jest podoben. „Milujte nepřátele své, dobrořečte těm, kteříž vás proklínají, dobře číňte nenávidícím vás a modlete se za ty, kteříž vás hanějí a vám se protíví, abyste byli synové Otce svého, kterýž jest v nebesích.“ Mat. 5, 44. 45. „Láska trpělivá jest a dobrotivá“ a spřízněna s milosrdenstvím, jemuž není konce. *Láska*

6. úkol — 10. listopadu 1934 — Z. s. 16.25

Láska a náš bližní

Z á v i s t

1. Jaké myslí byl kdysi žalmista? Proč by byl klesl?

Co potom praví o své zkušenosti? Ž. 73, 2. 3. 12—14.
17. 18

Žalmista záviděl světsky smýšlejícím lidem svého okolí pro jejich časný zdar, jako nyní mnozí závistivě pohlízejí na blaho svých sousedů. Žalmistovi bylo od Boha dáno vidění o konci přestupníků, jimž se v tomto světě zdánlivě dobře daří, ale nemohou ujít trestu za svou touhu po zábavách, za své sobectví, za zřejmé zanedbávání chudých a těch, jimž mohli poskytnouti časnou anebo duchovní útěchu. Mnohem žádostivější jest chudoba, spojená se spravedlností, nežli hojnost všeho bez naděje do budoucnosti. Na konec to bylo žalmistovi jasné.

2. Komu nemáme nikdy záviděti? Komu jsou ohavností cesty převrácené? Přís. 3, 31. 32

3. S čím jest závist obyčejně spojena? Jak. 3, 14—16

4. Ve spojení s jakými bříchy hroznými uvádí apoštol závist? Řim. 1, 29. 30

„Nehněvej se, nechtěj záviděti“

5. Před jakým zlem jiným varuje žalmista? K čemu radí? Ž. 37, 1. 7

6. Proč nemáme proti sobě vzdychati? Jak. 5, 9

Vzdycháním rozumí se zde reptání. Reptáme-li proti jiným anebo jim závidíme pro jejich majetek, sami sebe odsuzujeme. Jestliže tomuto zlému duchu dovolíme ovládnouti naše srdce, propadneme odsudku Soudce, jenž stojí přede dveřmi.

7. Proč nenávist nemá místo v srdci milujícího? 1. Kor. 13, 4 b

Pýcha a láska jsou si cizí

8. Z které zkušenosti Izraele lze poznati, jakým nebezpečím jsou ohroženy dítky Boží v dobách blaha? Co jest neodvratné, přijde-li pýcha a zapomenutí na Boha? 5. Mojž. 8, 11—14. 17—20

9. Jak Bůh pohlíží na pyšné? Ž. 101, 5 b

„Bůh dává lidem sílu i bohatství a v rukou toho, kdo si počíná jako šafář Boží a nezištně používá všeho, jest bohatství požehnáním pro něho i pro svět. Mnozí však se cele oddávají získání světských majetků a stávají se necitelní k požadavkům Božím a k potřebám svých bližních. Na své

bohatství pohlížejí jako na prostředek k zvelebení sebe. Připojují dům k domu a pole k poli; své domy naplňují přepychem, zatím co kolem nich jsou lidé v bídě, zhoubě a nemoci. Ti, kteří žijí jenom svému vlastnímu já, nerozvíjejí v sobě vlastnosti Boží, nýbrž vlastnosti zlého.“ (Fußsp. 216)

10. Proč lucifer padl? Izai. 14, 12—16

11. S jakými hříchy posledních dnů jest pýcha spojena?
2. Tim. 3, 2

12. Na jaké projevení se pýchy poukazoval Kristus? Co radil svým učedníkům? Mat. 23, 5—12

13. Proč láska s pýchou se nesnášejí? 1. Kor. 13, 4 b

Pýcha a lakomství poskvřňuje život člověka; pýcha nepocituje žádný nedostatek, ale zavírá srdce nekonečným požehnáním nebeským. Kdo si vzal za cíl zvelebení sebe, shledá, že se mu nedostává milosti Boží, jejíž působením bývá získáno nejlepší bohatství a nejspokojivější radosti. Kdo však všechno obětuje a činí pro Krista, zakusí splnění zaslíbení: „Požehnání Hospodinovo zbohacuje, a to beze všeho trápení.“ Tichým působením milosti Spasitel vypuzuje ze srdce nepokoj a neposvěcené snahy, a proměňuje nepřátelství v lásku a nevěru v důvěrování. Když duši praví: „Pojď za mnou“, musí ustoupiti světská kouzla. Při zvuku jeho hlasu prchá ze srdce lakomství i ctižadost a osvobozený člověk povstává, aby Jež následoval.“ (Prophets and Kings 60)

Sobectví a hněv

14. Jak se křesťané mají k sobě chovati? Řim. 12, 10

15. Jakou radu Bůh dává svým dítkám o sebeovládání?
Efez. 4, 31. 32; Jak. 1, 19. 20

„Nechte v sobě přebývati Krista, božský život, a skrze vás zjevovati nebeskou lásku. To přinese beznadějným naději a hříchy obtíženým nebeský pokoj. Blížíme-li se k Bohu, dosáhneme od Něho odpuštění jen pod tou podmínkou, že sami budeme ochotni odpuštění jeho zjevovati.“ (Myšlenky 127)

16. Jaké rysy povahy nenajdeme v životě těch, kteří Boha milují? 1. Kor. 13, 4. 5 a

Zůstává-li v srdci láska Kristova, bude se to zjevovati ve všech okolnostech života. Kde vládne Kristus, nemůže

obstátí žádná nenávisť. ~~Byť~~ ~~zároveň~~ vymizela z života posvěceného křesťana ~~je~~ ~~ni~~ ~~ho~~ ~~v~~ ~~apo~~ ~~štolem~~: „Ale ode mne odstup to, abych se chlubil, jedině ve kříži Pána našeho Ježíše Krista, skrze něhož jest mi svět ukřižován, a já světu.“ Gal. 6. 14. Jdeme-li jeho šlépějemi, naše slova a činy nám pomohou, „abychom tichý a pokojný život vedli ve vši pobožnosti a šlechetnosti.“ 1. Tim. 2, 2. Tak působí láska Kristova na srdce jeho následovníků.

7. úkol — 17. listopadu 1934 — Z. s. 16.15

Láska a zlé myšlení

Jak člověk smýšlí

1. Co můžeme usuzovati podle smýšlení člověka? Přis.

23, 7 a

jak si nás vidí
„Jak on sobě tebe váží v mysli své, takový on jest.“
„Srdce musí býti obnoveno milosti Boží, jinak bude marně usilovati o čistotu života. Kdo se namáhá vzdělati šlechetnou, ctnostnou povahu mravní nezávisle na milosti Kristově, staví dům na sypkém písku. V mocné bouři pokušení jistě padne. Modlitba Davidova měla by býti prosbou každé duše: ‚Srdce čisté stvoř mi, Bože a ducha přímého obnov u vnitřnostech mých.‘ A když jsme se stali účastni božské milosti, musíme kráčet kupředu k dokonání, mocí Boží zachování skrze víru.“ (Patr. 464)

2. Proč bychom měli býti shovívaví k chybám jiných?

Kaz. 7, 22

3. Co jest praveno o přirozených náklonnostech člověka?

Job 15, 16; Ž. 41, 7

4. Jak se Kristus choval k nepravosti? Žid. 1, 8. 9

abychom mohli být s ním
„Bůh nenávidí hřích, hříšníka však miluje a v Kristu dal sám sebe, aby všichni mohli býti spaseni, a aby se mohli státi dědici věčné slávy. Zdali On mohl k nám přesvědčivěji a upřímněji mluvit a lásku svou k nám vyjádřiti, nežli jak činí následujícími slovy: Zdaliž se může zapomenouti žena nad nemluvnátkem svým, aby se neslitovala nad plodem života svého? A byť se pak ony zapoměly, já však nezapomenu se na tě.“ Izai. 49, 15. (Cesta 57. 58)

Láska k pravdě

5. Co Bůh viděti chce v srdci svých dítek? Ž. 51, 8 a

6. O čem máme přemýšlet? Filip. 4, 8 (O věcech pravých)

7. Kdo přebýval mezi lidmi? Čím byl naplněn? Jan 1, 14

„Jan začal poznávati slávu Kristovu, nikoli jako světskou slávu a moc, v kterou byl učen doufati, nýbrž „slávu jakožto jednorozeného od Otce, plné milosti a pravdy.“ Hloubka a žár lásky Janovy k svému Mistru nebyla příčinou, že jej Kristus miloval, to bylo působení jeho lásky. Jan si přál býti roven Pánu Ježíši; a pod vlivem proměňující lásky Kristovy stal se pokorným a tichým. Jeho vlastní já skryto bylo v Kristu. Více než všichni jeho společníci oddal se Jan tomuto podivu hodnému životu. Práví: Ten život zjeven jest a my jsme viděli . . . živôt.“ (Wirken 441)

Jako Jan musí všichni následovníci Kristovi viděti v Ježíši toho milování hodného, plného milosti a pravdy, hlavní předmět svých přichylností. Takto zjevený Kristus bude v našem životě patrný a my budeme moci mocně působiti na život jiných.

P. Ježíš: milosti a pravdy.

8. Jak se označil sám Kristus? Jan 14, 6 *celá pravda*

Láskou k pravdě spojení s Kristem

9. Od koho bych byl oddělen, maje v svém srdci nepravost? Ž. 66, 18 *od Boha*

„V modlitbě otvíráme srdce Bohu jako přáteli. Zrak víry poznává Boha ve své blízkosti a prosící získati může vzácných důkazů. Proč však mnohé modlitby nejsou vyslyšeny? David praví: ‚Ústy svými k němu jsem volal a vyvyšoval jsem ho jazykem svým. Bychť byl patřil k nepravosti srdcem svým, nebyl by vyslyšel Pán.‘ Skrze jiného proroka Pán praví: ‚Budete-li mne hledati celým srdcem svým, dám se zajisté najíti vám.‘ Jinde jest praveno: ‚Lid tento přibližuje se ústy svými a rty svými ctí mne, srdce pak své vzdaluje ode mne.‘ Takovéto modlitby jsou jenom formou, službou ústy, kterou Pán nemůže přijmouti.“ (Test. IV. 533)

10. Kdo bude moci přebývat na hoře Boží? Ž. 15, 1—3

Kdo mluví pravdu ze srdce, není pokrytcem, který by něco řekl, ale zcela něco jiného by myslil. Vyznává jenom to, co pociťuje a co smýšlí; u něho neplatí prázdné příteličko-

vání, nicotné lichocení nebo pouhé mluvení o úctě, lásce a přátelství. Jeho ústa nemluví nic, co mu nedovolí jeho srdce. Jeho srdce, jazyk i ruce ve všem se shodují. Pokrytství, oklamání a přetváření se nemají v jeho srdci místa. (A. Clarke)

11. Jak může dojít odpouštění ten, kdo choval zlé myšlenky? Izai. 55, 7 *opustili svou nepravost a bitost*

12. Co Pán učiní pro takovou duši? V. 13 *proměnění*
„Milost Kristova jest jedinou mocí, která může pravý pokoj dáti i zachovati. Přiide-li do srdce, vypudí všechny zlé vlastnosti, které způsobují hádku a spor. Místo chrastiny vzejde jedle a místo hloží vyrostě myrtus a pustina tohoto života vzkvetne jako lilie.“ (Des. oí Ages 305)

Proměňující moc Kristova jasně se projevuje v životě mužů a žen, kteří byli pohřženi do hříchu a pohanské pověry. V Airice, Číně, Indii a na ostrovech mořských změnil jeho Duch lupiče v získavače duší pro evangelium, krvežíznivé lidojedy v pokojné lidi, opilce ve střízlivé vůdce křesťanské. To jsou příklady jeho proměňující moci. Tisícové vytrženi byli z hlubin pověry a temnosti, a osvíceni jeho milosti naplnění jsou neuvadlou nadějí věčného života. To bylo pro rokovi ukázáno změnou chrastiny v jedle a hloží v myrtus. To má být „Hospodinu ke slávě, na znamení věčné, kteréž nebude vyhlazeno.“

13. Koho také budeme milovati, když milujeme Boha?

1. Jan. 4, 20. 21 *matě svých*

14. Jak se budeme chovati k těm, které milujeme? 1. Kor.

13, 5. 6 *nebudeme činiti nic co by se nelíbilo!*

Láska nesmýšlí o jiném zlé, nýbrž hledí provinilého soucitně povznést k novým výšinám v Kristu; pokouší se v povaze člověka rozvinouti to nejlepší a nejslechetnější. Tak smýšlel Kristus. Taková jest pravá láska.

8. úkol — 24. listopadu 1934 — Z. s. 16.08

Láska a trpělivost

Láska snáší a trpělivě čeká

1. Jak jsou křesťané napomenuti k snášení protiventství?

2. Tim. 2, 3

2. K čemu služebník Boží musí býti hotov? 2. Tim. 4, 5.
(K snášení) *protivností*

3. Proč jest naděje pro služebníka Kristova, když někdy klesá zmalomyslněn? Ž. 37. 24

4. Čím může býti otřesena pevnost křesfana? 2. Petr. 3, 17
„Spasitel nepřišel, aby rušil slova praotců a proroků, neboť On sám mluvil skrze tyto muže; všechny pravdy slova Božího jsou od Něho. Ale tyto neocenitelné klenoty byly nesprávně pochopeny; jejich vzácného světla bylo použito, aby sloužilo bludu. Bůh chtěl, aby z klamného pojetí byly vzaty a dány na pravé místo. Toto dílo však mohla vykonati jenom ruka božská. Spojením s bludem sloužila pravda nepříteli Božímu a lidí. Kristus přišel, aby ji zase povýšil, aby mohla zvelebiti Boha a lidstvu způsobiti spasení.“ (Das Leben Jesu 146)

Napomenutí apoštolovo: „Střežtež se, abyste bludem nebyli pojati“, týká se církve nynější. Jako ve dnech Kristových, jest i nyní v církvi náklonnost, klamy a falešnou filosofii lidskou smísiti s pravdou. Nestane se tak přímými útoky, nýbrž povoláním a rozličnými důkazy a vysvětlováním nepravosti; takovýmto způsobem podkopány budou vysoké požadavky křesfanského učení i života.

5. Jaké zkušenosti trpké nemohou nás odloučiti od lásky Boží? O čem byl Pavel přesvědčen? Řím. 8, 35—39

„Ačkoli vstoupil k Bohu a sedí na trůně s Otcem, přece neztratil nic ze své povahy soucitné; jeho něžné srdce jest dosud otevřeno bídám lidským. Ještě nyní vztahuje svou probodenou ruku, aby hojně požehnal svému lidu. Nezahynou a „nikdo jich nevytrhne z ruky mé“. Duše, která se odevzdala Kristu, jest v jeho očích dražší než celý svět. Spasitel by byl podstoupil muka na Golgatě, kdyby jen jediný jednotlivec byl býval zachráněn pro jeho království. On neopustí nikoho, za koho zemřel. Pevně bude držeti své následovníky, leč by se oni sami od Něho odvrátili. Ve všech zkouškách jest pomocníkem, který nikdy nezklame. Nenechá nás samé v pokušeních bojovati; nedopustí, abychom zahynuli pod tíhou a starostmi.“ (Des. of Ages 480)

6. Co jest věrným připraveno? Žid. 11, 39. 40 *co jít k němu*

7. K čemu nás má povzbudit věrnost dřívějších svědků? 1

 Či příkladu pak budeme následovati? Žid. 12, 1. 2 *1. 2. 3.*

8. Kdo bude spasen? Mat. 24, 13 *kdo selva*

9. Komu je toto spasení zaslíbeno ve Zjev. 2, 10 b? *kdo m.*

„Soužení, které přijde na lid Boží, bude vyžadovati neochvějnou víru. Jeho dítky musí osvědčiti, že se klánějí jenom Bohu a že je nic nemůže přiměti, aby v nejmenším povolili falešné bohoslužbě, ani tehdy, kdyby je to stálo život. Ustanovení hříšných, pomijitelných lidí, při srovnání se slovem věčného Boha, budou pro věrná srdce úplně bezcenná. Oni budou poslouchati pravdu, kdyby za to měli k očekávání vězení, vyhnanství anebo smrt . . . Ten, který byl s třemi Hebrejci v ohnivě peci, bude i se svými následovníky, byť byli kdekoli. Jeho ustavičná přítomnost je bude potěšovati a posilovati. Uprostřed času soužení, jakého nebylo, co jsou lidé na zemi, budou jeho vyvolení státi jako nepohnutelní.“
(Prophets an Kings 512. 513)

L á s k a v ě ř í

10. Ke komu se utíkal žalmista, když byl na mysli skleslý?
Ž. 42, 12 *ke Bohu otci*

11. Co je zapotřebí každému křesťanu, který se chce líbiti Bohu? Žid. 11, 6 *věřiti*

12. Co jest možno tomu, kdo opravdu věří? Mar. 9, 23
„Jiná podmínka modlitby jest víra . . . Jeho ujištění jest bezmezné. A ten, jenž dal zaslíbení, jest věrný. I kdyby ihned nedostalo se nám toho, oč prosíme, přece máme věřiti, že Bůh nás slyší a naše prosby také vyslyší. Často býváme tak jati omylem a jsme tak krátkozrací, že prosíme mnohdy o věci, které by nám nemohly přinést žádného požehnání. Náš Otec nebeský vyslychá ve své lásce naše modlitby, dává nám právě to, co se jeví býti jako naše obecné dobré.“
(Cesta ke Kristu 105)

13. Co jest zachovávající silou v životě spravedlivého?
Řím. 1, 17 *víra a práva*

„Živá víra měla by se jako zlatá nit vinouti denními zkušenostmi při vykonávání malých povinností. Denní práce

bude potom sloužiti k podporování křesťanského vzrůstu. Potom podstatné zásady víry, pravdy a lásky k Ježíši, pronikati budou nejmenší jednotlivosti života. Budeme pohlížeti na Ježíše a láska k Němu bude ustavičně pudící mocí a dá potřebné síly k vyplnění povinností. Pak budeme usilovati o spravedlnost, o naději, která nezahanbuje. Co bude konáno, všecko se bude díti k oslavení Božímu.“ (Test. VI. 171)

L á s k a d o u f á

14. Jak o Bohu smýšlel Job ve svém utrpení? Job 13, 15

15. Čím si byl Pavel jist na sklonku svého boje v službě Kristově? 2. Tim. 4, 7. 8

„Vykoupen obětí Kristovou, jeho krví očištěn od hříchů a oděn jeho spravedlností, měl Pavel sám v sobě svědectví, že jeho život jest vzácný u Spasitele. Skryt s Kristem v Bohu, byl přesvědčen, že ten, který přemohl smrt, jest mocen zachovati, co svěřil jeho péči. Ve svém nitru chápal se zaslíbení Spasitelova: ‚Já jej vzkřísím v den nejposlednější.‘ Jeho myšlenky i naděje cele byly upřeny na druhý příchod svého Pána. A když meč katův dopadl a stín smrti rozprostřel se nad mučedníkem, byla jeho poslední myšlenka, jako bude i první při velikém probuzení, setkati se s dárce života, který jej uvítá v radost vykoupených.“ (Wirken 416)

16. Co tedy svět očekávati může od všech křesťanů, kteří lásku Kristovu mají v srdci? 1. Kor. 13, 4. 7

9. úkol — 1. prosince 1934 — Z. s. 16.02

L á s k a n i k d y n e p ř e s t á v á

S v a z e k d o k o n a l o s t i

1. Jaké přání měl Pavel pro věřící i pro sebe? 1. Tes. 3, 12

2. Čím se mohl chlubití sbor v Korintu? Na jaký příklad apoštol poukazoval? 2. Kor. 8, 7. 9

„Znáte výši, s které se sklonil i hloubku pokory, k níž se snížil. Vzkročil na cestu obětování se a neodvrátil se, dokud nedal svůj život. V době, kdy opustil svůj trůn v nebesích až na kříž, neměl klidu. Z lásky k lidstvu přijal každou útržku

a snášel každé pohanění . . . V životě Kristově všechno bylo podrobena velikému dílu vykoupení, k jehož vykonání přišel. Totéž odevzdání se a sebezapření, tatáž oběť, totéž podrobení se požadavkům slova Božího, má se také zjevovati při jeho učednících.“ (Fußspuren 484)

3. Co označuje Pavel jako svazek dokonalosti? Kol. 3, 14

4. Jaké vlastnosti jiné jsou s láskou spojeny? V. 12, 13

5. Jak poznají lidé, že učedníci nadšení jsou láskou? Jan 13, 34, 35

Láska vždy hotova k sloužení

6. Jak osvědčil Kristus svou lásku před večeří? V. 14, 15

Tímto pokorným činem učil Ježíš své učedníky pokoře a laskavé službě. Jeden z nich měl svým společníkům umývat zaprášené nohy. Jejich srdce však naplněna byla pýchou. Každý čekal, že někdo jiný konati bude tuto pokořující službu. Ale nikdo se nehnul. Nikdo toho nedbal. Cestou se mezi sebou hádali, kdo z nich jest největší. Za těchto okolností Spasitel ustanovil umývání nohou, aby stále připomínalo, že jako On, máme býti ochotni, jiným za všech okolností prokázati službu, abychom je získali pro Pána.

7. Jak se projevuje láska k Bohu a k lidem? Mat. 25, 34—40

„Ti, jichž Kristus zastává v soudu, mohou míti jenom málo známosti bohosloví; ale přidržují se jeho zásad. Působením Ducha svatého stali se požehnáním svému okolí . . . Jeho následovníci nemají se domnívati, že jim nic není do světa okolo nich. Oni jsou částí velikého tkaniva lidstva a v nebesích jsou pokládáni za bratry hříšníků i svatých. V lásce Kristově jsou zahrnutí padlí, bloudící i hřešící, a každý skutek lásky ku pozdvižení padlých duší, každý čin milosrdenství jest přijat, jako by byl prokázán Jemu.“ (Des. of Ages 638)

8. Jak věřící ve dnech Pavlových dosvědčili, že našli spasení? Žid. 6, 9, 10

9. K čemu apoštol napomínal Židy? Žid. 13, 1—3

10. Co jest hlavním cílem přikázání Božích? 1. Tim. 1, 5

„Deset předpisů, krátkých, obsahově bohatých a přímých, obsahují všechny povinnosti člověka k Bohu i k jeho bližnímu,

a všechny jsou založeny na dvou velikých zásadách lásky: „Milovati budeš Hospodina, Boha svého z celého srdce svého, ze vsí duše své, ze vsí síly své i ze vsí mysli své; a bližního, jako sebe samého.“ V deseti přikázáních jsou tyto zásady uvedeny jednotlivě a lze je použít v okolnostech lidu.“ (Patr. 303)

Účelem a cílem zákona jest znovuzříditi lásku mezi Bohem a člověkem a mezi člověkem a jeho bližním. Bez přijetí těchto zásad a jich uskutečnění v životě jest láska nemožná.

L á s k a s n á š e j í c í

11. Jak můžeme vyplniti zákon Kristův? Gal. 6, 1. 2

12. Jak se tento duch zjeví mezi bratřími? Efez. 4, 1. 2. 32

13. Komu bychom zvláště měli prokazovati službu lásky?
Gal. 6, 10

„Své církvi Kristus ve zvláštním smyslu uložil povinnost, pečovati o své nuzné členy. V každém sboru má své chudé, kteří budou vždy mezi námi, a členům sboru ukládá osobní odpovědnost, aby o ně pečovali.“ (Fußspuren 205)

L á s k a n i k d y n e p ř e s t á v á

14. Jak dlouho budeme mítí sebezapírající lásku, následující příkladu Kristova? Jan 13, 1

15. Co zůstane, když všechno ostatní pomine? 1. Kor. 13, 8

Lidé mohou zklamat, — jejich plány, úmysly, jejich moudrost i vzájemná úcta. Láska Boží jest mocnější než nejpevnější nám známé pouto lidské. Láska Kristova přiměla Její, aby se za lidstvo vydal na smrt. Když tato láska přeide na jeho následovníky, budou také naplněni láskou, která nikdy nepřestane, k Dárci, k Božím vlastnictví i k nepřátelům. (Mat. 5, 44. 48)

„Láska nikdy nepřestává. Nikdy nemůže pozbyti své ceny, jest vlastností nebeskou. Jako vzácný poklad bude od svých vlastníků nesena branami města Božího . . . Každý taž se sám sebe: Jsem milostně obdařen láskou? Naučil jsem se býti shovívavý a přívětivý? Nadání, učenost a výmluvnost jsou bez této vlastnosti nebeské tak nevýznamné jako měď zvučící anebo zvonec znějící. Škoda, že tento vzácný poklad, od těch, kteří předstírají býti věřícími, tak málo jest vážen a hledán.“ (Test. V. 169)

Od dětství k mužnosti v Kristu

Zrození křesťana

1. Jakou zkušenost učiniti musí každý, kdo se stává křesťanem? Jan 3, 3
2. Čím to bývá způsobeno? V. 5. 8

„Ačkoliv vítr sám neviditelný, přece působí viditelně a citelně. Tak i působení Ducha na duši zjeví se v každém činu toho, kdo pocítil jeho zachraňující moc. Ovládne-li Duch Boží srdce, změní život. Hříšné myšlenky jsou zapuzeny, zlé skutky odmítnuty, pokora a pokoj přicházejí místo hněvu, závisti a sporu. Místo zármutku přichází radost a obličej září světlem nebeským. Nikdo nevidí ruku, která snímá břímě, aniž vidí světlo, přicházející s nebeských výšin. Požehnání přichází, když se duše u víře odevzdá Bohu. Potom moc, kterou lidské oko nemůže viděti, tvoří novou bytost k obrazu Božímu.“ (Des. of Ages 172)

3. Jak Kristus zdůraznil duchovní zrození? Jaký jest následek, neučiní-li se tato zkušenost? Mat. 18, 3; Mark. 10, 15

4. Co Kristus učil své učedníky, když jim poukazoval na malé dítě? Luk. 9, 46—48

„Nedostačovalo, aby učedníci Ježíšovi poučení byli o povaze jeho království. Především potřebovali změnu srdce, která by je uvedla do shody s jeho zásadami. Zavolav malé dítě, postaviv je v jejich středu a něžně svou rukou objav, Spasitel pravil: „Neobrátíte-li se a nebudete-li jako pacholátka, nevejdete do království Božího.“ Prostota, zapomenutí sebe a důvěřivá láska malého dítěte jsou vlastnosti, které jsou v nebi oceněny. To jsou známky pravé velikosti.“ (Desire of Ages 437)

5. Co bude žádati znovuzrozené dítě Boží? Proč? 1. Petr. 2, 2

6. Jakým činem víry bude před světem dokázáno, že jest někdo znovuzrozen? Řím 6, 3—5

„Křest jest nejvyšší slavnostní odřeknutí světu. Kdo jest pokřtěn ve jméno Otce, Syna a Ducha svatého, ten hned na

počátku svého života křesťanského prohlašuje, že zanechal sloužení satanu a stal se členem královské rodiny a dítětem nebeského Krále.“ (Test. VI. 91)

Rostoucí dítě

7. Jaká změna nastane v duchovním pokrmu rozvíjejícího se křesťana? 1. Kor. 3, 2

8. Do čeho upadnouti může i starší křesťan, a co potom bude potřebovati? Žid. 5, 12—14

9. Jak by měl vzrůstat věřící křesťan? Přis. 4, 18

Mnozí, kteří jsou již členy veliké rodiny Boží, málo vědí, co to znamená, hleděti na jeho slávu a býti proměněn od slávy v slávu. Mnozí mají úsvitu podobající se porozumění o vznešenosti a dokonalosti Kristově a jejich srdce chvějí se radostí. Touží po větším pochopení lásky Spasitelovy. Každým přáním svého nitra měli by se blížit k Bohu. Duch svatý působí na těch, kteří jej cele nechají působiti; tvoří a vzdělává ty, kteří se cele nechají formovati. Pěstujte duchovní smýšlení a svaté společenství. Viděli jste teprve první paprsky jitřního svítání jeho slávy. Budete-li pokračovati v poznávání Pána, zakusíte, že stezka spravedlivých jako světlo jasné, kteréž rozmáhá se a svítí, až do pravého dne.“

„Ustavičně potřebujeme nového zjevení Kristova, denní zkušenost, která se shoduje s jeho učením. Nám jest dáno, abychom dosahovali to, co jest vysoké a svaté. Boží úmysl s námi jest ustavičný pokrok v poznávání a ctnostech. Jeho zákon jest ozvěnou jeho vlastního hlasu, jenž k všechněm zaznívá pozváním: ‚Vystupte výše. Buďte svatí a vždy svatější!‘ Každý den můžeme pokročiti v zdokonalení křesťanské povahy.“ (Fußpuren 512)

10. Čím byl Pavel jist o Filipenských? Jak vylučuje vzrůst křesťana? Fil. 1, 6. 9—11

11. Jaké ovoce to přinese? Kol. 1, 10

„Ve svém činném životě nikdy nespustil se zřetele veliký účel — dosahovati vytčeného cíle svého vysokého povolání. Obcování Pavlovo bylo v nebesích, jehož ovzduším byl obklíčen a všichni, kteří s ním přicházeli do styku, pocítovali vliv jeho společenství s Kristem. Skutečnost, že ve svém životě uskutečňoval pravdu, kterou zvěstoval, dávala jeho kázáním

přesvědčující moc. V tom spočívá moc pravdy. Vliv svatého obcování, který není vyhledáván, aniž si jej uvědomujeme, jest nejpřesvědčivějším kázáním ve prospěch křesťanství.“ (Diener d. Ev. 50)

U cíle

12. Co můžeme očekávat od každého křesťana? 2. Petr. 3, 18

13. Co víme o Božích úmyslech, dokud jsme na světě? 1. Kor. 13, 9. 10

Znovuzrozené dítě Boží, které se obrátilo ke Kristu, jest dítětem v poznávání duchovních věcí. Dítě však má víru, odevzdává život do vedení vševědoucího Otce, rychle chápe duchovní naučení, brzy může požívat silnější pokrm a vzrůstá do věku křesťanského muže nebo ženy. Ale přes životní poznání a zkušenost v duchovních věcech, dosahujeme jenom nepatrnou míru moudrosti. I to, co spatřujeme vírou, poznáváme jenom částečně. Bude zapotřebí dlouhých věků, aby plnost Boží zjevena byla jeho dítkám.

14. Na jakou změnu poukazuje apoštol? V. 11

Jsmeli ještě dětmi v Kristu, jsou naše obavy nebo nedostatky důvěry a poznání omluvitelné. Ale při dospění křesťanského věku mužného, potřebujeme silný pokrm a nesmíme se přidržovati dětinství.

11. úkol — 15. prosince 1934 — Z. s. 15.58

Neznámé jest poznáno

1. Jaké jest přirozené srdce člověka? Jer. 17, 9 *nelibost nejpravd*

2. Kde chce Bůh skrýti ty, kdo v tomto světě béd doujaji v Něho? Ž. 31, 21 *skrývá se v skrýti abli cíje svého je jak v stann před křtí, pravi*

3. Jakou zkušenost učiní jeho následovníci, když přijmou jeho učení? Mat. 10, 34—36 *neřizatele sločka domae nepřítel není nemili*

„Ačkoli Kníže pokoje, přece byl příčinou rozdělení. On, který přišel, aby zvěstoval radostné poselství, a v srdcích lidských aby tvořil naději a radost, započal boj, který jde hluboko a vzbuzuje nejmocnější vášně lidského srdce. On také svým následovníkům pravil: Na světě soužení míti budete.“ (Wirken 65)

4. Jaké myslí má být křesťan, i když je v utrpení?

Jan 14, 27

„Pokoj svůj dávám vám . . . Tento pokoj není takový, který přichází přizpůsobením se se zlem. Pokoj, který Kristus zanechal svým učedníkům, jest spíše vnitřní než vnější a nemá opouštět jeho svědky ani v boji a strastech.“ (Wirken 65)

Naděje jeho lidu

5. Co očekával Abraham a Mojžiš uprostřed zklamání a zkoušek tohoto světa? Žid. 11, 8—10. 24—26

6. Nač můžeme pohlížeti, když vnější okolnosti nejsou slibné? V. 13. 39. 40

„Ti, kdo jsou dítky Abrahamovi, budou hledati město, na které on pohlížel,“ jehož stavitel a tvůrce jest Bůh.“ (Patr. 164)

7. S jakou nadějí Job pohlížel do budoucnosti? Job 19, 25—27

„Praotec Job, pohlížeje zrakově víry na dobu druhého příchodu Kristova, pravil: ‚Kteréhož já užřím sobě a oči mé spatří jej, a ne jiný.‘ Svým věrným následovníkům Kristus byl denním průvodcem a důvěrným přítelem. Oni žili v nejužším spojení, v ustavičném společenství s Bohem. Nad nimi vzešla sláva Hospodinova. V nich zrcadlilo se světlo poznání, slávy Boží v tváři Ježíše Krista. Nyní se radují nezkalené září velebnosti a slávy Krále v jeho vznešenosti. Jsou připraveni pro společenství v nebi; neboť mají nebe ve svém srdci.“ (Gleichn. 414)

8. Jaké zaslíbení platí těm, kteří nezamítají doufání? Žid. 10, 35—37

9. Jakou nadějí měl Jan? Co bude činiti každý, kdo má takovou nadějí? 1. Jan. 3, 2. 3

„Jako Bůh ve svém působení jest svatý, tak i padlý člověk vírou v Krista ve svém působení má být svatý.“ (Wirken 454)

Plné poznání a zkušenost

10. Jaká naděje slavná kyne každému věřícímu křesťanu? 1. Tes. 4, 14—18. (Vždy s Pánem)

11. Jak je vyličeno, co Bůh připravil pro své dětiky?
Zjev. 21, 1. 10—27; 22, 1—5

„Lidskou řečí nelze vyličití odměnu spravedlivých. Rozum smrtelníka nemůže pochopití slávu ráje Božího. V Bibli dědictví svatých nazváno jest „vlasti“. Tam nebeský Pastýř vede své stádo k pramenům vody živé. Strom života poskytuje své ovoce každý měsíc a listi stromu jest k zdraví národům. Tam jsou stále plynoucí proudy, čisté jako křišťál, a podél nich kynou stromy, zastěňující stezky, připravené pro vykoupené Páně. Tam širé roviny dmou se v pahrbky krásy a hory Boží týčí své velebné vrcholky. Na oněch pokojných pláních, podél oněch živoucích proudů, lid Boží, jenž tak dlouho byl poutníkem a příchozím, nalezne svůj domov.“ (Spor 422)

12. Jak prorok vyličuje onu zem? Izai. 65, 21—25

13. Z čeho se budou radovati obyvatelé nové země? K čemu jsme napomínáni, jelikož brzy máme uzříti Pána tváří v tvář? 2. Petr. 3, 13. 14

14. Jak rozdílnou zkušenost učiníme na nové zemi?
1. Kor. 13, 12

„Tam vykoupení poznají, jakož i sami poznání jsou. Lásky a soucit, jež Bůh sám vložil v duši, naleznou tam nejopravdovější a nejsladší uskutečnění. Čisté obcování se svatými bytostmi, souladný život společenský s blahoslavenými anděly a s věrnými všech věků, kteří obynli roucha svá a zbílili je v krvi Beránkově, svaté svazky, jež vízí vespolek celou rodinu na nebi i na zemi, — to vše bude napomáhati k tvoření štěstí vykoupených. A léta věčnosti, jak plynouti budou, budou přináseti bohatší a ještě slavnější zjevení Boha a Krista. Jak známost postupuje, tak poroste i láska, úcta a štěstí. Čím více lidé poznají Boha, tím větší bude jejich obdiv jeho povahy.“ (Spor. 425)

12. úkol — 22. prosince 1934 — Z. s. 16.01

Největší ze tří ctností

Příjemnější než oběť

1. Jak láska chová se k zlému? Co Bůh činí pro ty, kdož jej milují? Ž. 97, 10

2. Které přikázání Kristus označil za přední? Které jest mu podobné? Mar. 12, 29—33

„Obě přikázání jsou vyjádřením zásady lásky. Nelze první zachovávat a druhé rušit, ani rušit první a plnit druhé. Jestliže Bůh svůj trůn zřídil v našem srdci, pak také náš soused má správné místo v našem srdci. Budeme jej milovat jako sebe. Jenom tehdy, milujeme-li Boha nade všecko, můžeme také nestranně milovat svého bližního... Zákoník nebyl daleko od království Božího; poznal, že skutky spravedlnosti mají větší cenu nežli oběti. Ale chybělo mu poznání, že Kristus jest Synem Božím, aby od Něho obdržel síly ke konání skutků spravedlnosti. Služba obřadná bez živé víry v Krista neměla žádné ceny. Také zákon může býti správně pochopen a vyplněn jenom v pohlížení na Spasitele.“ (Desire of Ages 607)

3. Co Bůh pokládá za důležitější než dary pro jeho dílo? Luk. 11, 42

Láska k Bohu a našim bližním bude nám podnětem, abychom věrně dávali desátky a dary; ale to nemůže býti postaveno na místo lásky k bližnímu, neboť ona právě dokazuje naši lásku k Bohu.

Míra pravé lásky

4. Oč prosil Pavel pro Filipenské? Fil. 1, 9

5. Jakým svazkem dokonalosti jest církev spojena? Kol. 3, 14

„Skutečnost, že jsme cele zavázani Kristu, ukládá nám také svatou povinnost za ty, za něž Kristus zemřel. Musíme jim prokázat tutéž účast, soucit i lásku, kterou Kristus prokázal nám. Necháme-li Krista vládnouti ve svém srdci, zhyne v nás sobecká ctižádost a panovačnost.“ (Test. V. 170)

6. Jak vřele pojí nás pravá láska s Otcem? 1. Jan. 4, 7

7. Jak na nás působiti bude obecenství s Bohem? V. 11. 12

„Sobectví, stranicství a pouhá formalita plamen lásky téměř udusily; ctnostmi, jimiž se vyznačuje povaha křesťanská, jest pohrdáno, a mnozí, kteří nesou jméno Kristovo, zapomněli, že křesťané mají představovati Krista. Kdo v rodině, v sousedství, ve sboru anebo kdekoli jinde ku prospěchu

jiných neprokazuje žádné sebezapření, ten není křesťanem.“
(Des. of Ages 504)

8. Jaká pouta rodinná musí být podřízena lásce ke Kristu? Mat. 10, 37

9. K jakému porozumění pomůže křesťanu pravá láska? Efez. 3, 17. 19

„Zde jest nám ukázán vznešený cíl, který bude lze dosíci vírou v zaslíbení našeho Otce nebeského, splníme-li jeho požadavky. Skrze zásluhy Kristovy máme přístup k trůnu nekonečné moci. „Kterýž ani vlastnímu Synu svému neodpustil, ale za nás za všechny vydal jej, i kterakž by nám s ním všech věcí z milosti nedal?“ Otec dal svému Synu svého Ducha bez míry; také my smíme míti podíl v jeho plnosti.“
(Großer Kampf 547)

Hranice lásky a její odměna

10. Jakým největším darem zjevil Bůh svou lásku k lidem? Jan 3, 16

11. Jaké místo zaujímá láska mezi křesťanskými ctnostmi? 1. Kor. 13, 13

„Nejvyšší láska k Bohu a nezištná láska vespolek jest nejlepší dar, který může dáti náš Otec nebeský. Tato láska není žádné hnutí chvilkové, nýbrž je to božská zásada, trvalá síla. Nemůže vzniknouti v srdci neposvěceném, aniž jím může býti vzbuzena. Může býti nalezena jenom v tom srdci, kde vládne Kristus. My milujeme jej, neboť on dříve miloval nás. V srdci obnoveném božskou milostí jest láska vůdčí pohnutkou všech činů. Ona působí na povahu, ovládá pohnutky i náruživosti a zůšlechťuje náklonnosti. Dáme-li v srdci místo této lásce, zpříjemní život a rozšiřuje vůkol zůšlechťující vliv.“
(Wirken 447)

12. Co může očekávat každý křesťan, když se odevzdal nevystižitelné lásce Boží? Jak. 1, 12; 2. Tim. 4, 8

Nejlepší dar

Opakování

1. V jakém vstahu musí býti naše řeč k lásce? 1. Kor. 13, 1. Oč prosil žalmista? Ž. 141 3

2. Čím musí býti provázen i dar proroctví? 1. Kor. 13, 2 a

3. Kdy jenom líbíme se Bohu? Žid. 11, 6. S čím musí býti spcjena i nejmocnější víra? 1. Kor. 12, 2 konec

4. Na co mělo býti v Izraeli stále pamatováno? 5. Mojž. 15, 11. Komu jsou takové služby lásky prokazovány? Mat. 25, 35—40. Čím musí býti provázena taková služba? 1. Kor. 13, 3a

5. Jakým duchem měl by býti nadšen každý věřící? Kol. 3, 12, 13. S čím musí býti spojeno i vydání života, aby to bylo libé Bohu? 1. Kor. 13, 3 poslední část

6. Jaké ctnosti zjevovati bude pravý křesťan? 1. Kor. 13, 4

7. Co vyplývá ze smýšlení srdce? Přís. 23, 7 a. Kdo jenom bydliti bude s Bohem? Ž. 15, 1—3. Jak se budeme chovati k osobám milovaným? 1. Kor. 13, 5, 6

8. Co může svět očekávati od křesťana? 1. Kor. 13, 7. Čí příkladu následují ti, kdo snášejí, doufají a trpí? Žid. 12, 1, 2

9. Co jest svazem dokonalosti v Kristu? Kol. 3, 14. Co se očekává od pravé lásky? 1. Kor. 13, 8 a

10. Jakou zkušenost učiniti musí každý křesťan? Mat. 18, 3. K čemu tato zkušenost přispěje? Přís. 4, 18

11. Na co by měl křesťan stále pohlížeti? Žid. 11, 13, 39, 40. Jak apoštol vyličuje zkušenost věřících? 1. Jan. 3, 1—3

12. Jak láska opanuje křesťana? Mar. 12, 29—33. Jaké svazky pozemské jsou podřízeny lásce ke Kristu? Mat. 10, 37

13. Jaké místo zaujímá láska mezi křesťanskými ctnostmi? 1. Kor. 13, 13